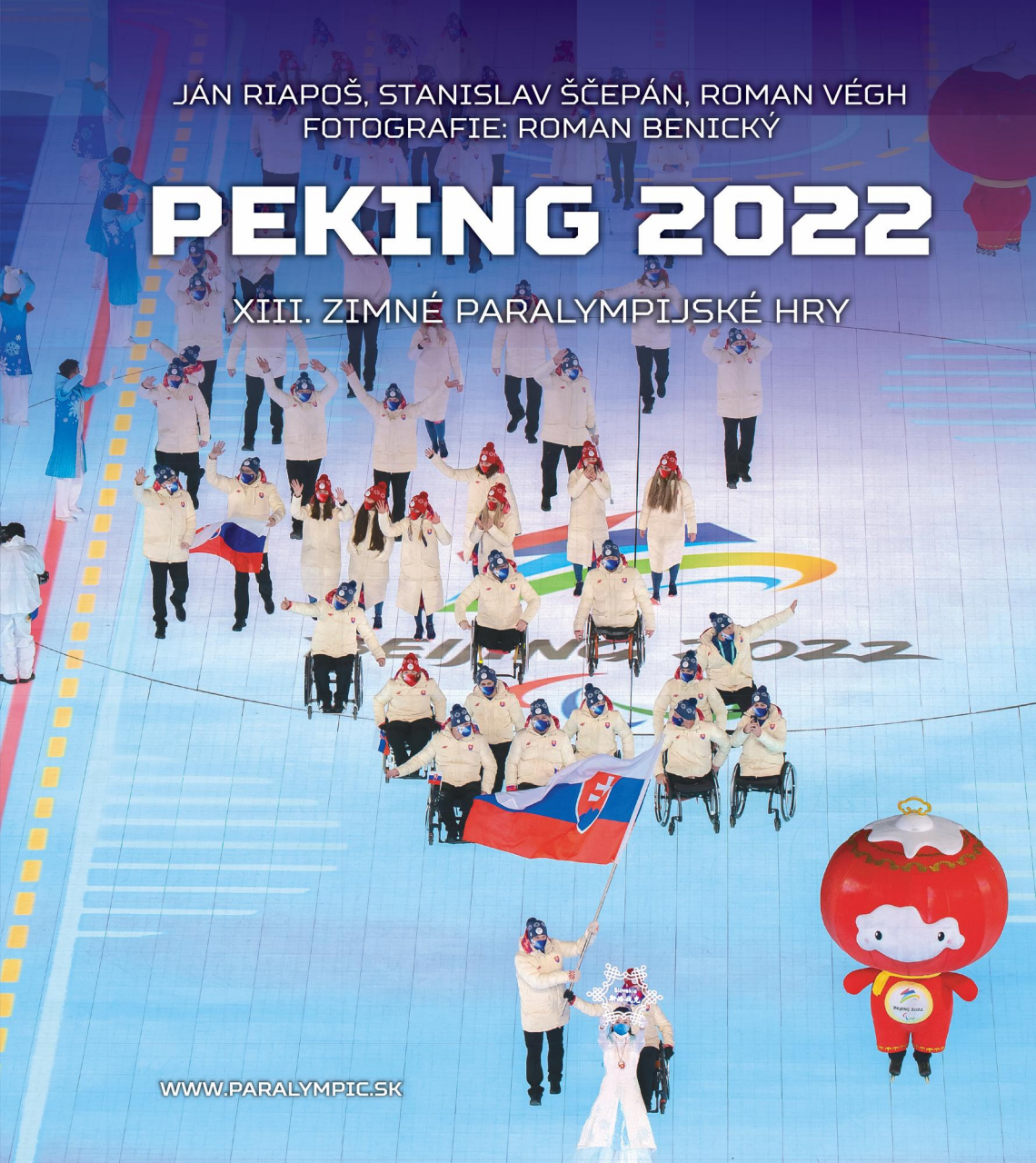

JÁN RIAPOŠ, STANISLAV ŠČEPÁN, ROMAN VÉGH
FOTOGRAFIE: ROMAN BENICKÝ

PEKING 2022

XIII. ZIMNÉ PARALYMPIJSKÉ HRY

WWW.PARALYMPIC.SK

XIII. ZIMNÉ PARALYMPIJSKÉ HRY

PEKING 2022

4. - 13. MARCA 2022

Na ruke, ktorá podáva ruže, vždy ostane trochu vône.

Snažia sa vytážiť zo svojho osudu to najlepšie, čo sa dá.
Pretože šťastné dni sa môžu v okamihu zvrtnúť na nešťastné. Ale aj, naopak.
Smutné dni osudu sa môžu zmeniť na krásne. Len to niekedy dlhšie trvá.
Paralympijskí športovci vedia, že ich šťastie neraz prichádza už vďaka tomu,
že sa o to pokúšajú...

Foto © Roman Benický

Spoločne s paralympionikmi už 18 rokov

SPTV
SLOVENSKÝ
PARALYMPIONICKÝ TÍM
PEKING '22

SPP

GENERÁLNY PARTNER

Vážení čitatelia,

dostáva sa k vám druhá kniha v poradí s prívlastkom „covidová,“ prinášajúca najdôležitejšie informácie z projektu ZPH Peking, ktoré Slovenský paralympijský výbor (SPV) a jeho športovci museli zvládnuť v zložitom celosvetovom období.

Bohužiaľ, táto druhá covidová publikácia je poznačená aj vojnovým konfliktom, ktorého prvú časť sme na vlastnej koži pocítili už v Soči 2014, keď sa Rusko rozhodlo anektovať Krym. Presne na deň, no o 8 rokov neskôr, Rusko znova napadlo Ukrajinu, tentoraz oveľa agresívnejším spôsobom, čo výrazne ovplyvnilo viac ako samotný covid aj dianie na XIII. ZPH v Pekingu.

SPV sa od začiatku aktívne snažil pomáhať Ukrajinskému paralympijskému výboru a jeho športovcom, aby sa mohli na hrách zúčastniť, a viacerí ukrajinskí paralympionici sú do dnešných dní na území SR vzhľadom na stále zložitú situáciu v ich krajine. Uvedený konflikt prvýkrát v histórii zasiahol aj do účasti krajín, konkrétne Ruska a Bieloruska, ktorých športovci museli opustiť dejisko hier. Aj s odstupom krátkeho času možno toto rozhodnutie hodnotiť ako veľmi správne, keďže upokojilo situáciu a účastníci sa mohli začať naplno venovať svojim športovým výkonom. Som rád, že konflikt ani covid výraznejšie neovplyvnili našich športovcov, ktorí opäť podali fantastické výkony.

V úvode treba vzdať hold a poďakovanie čínskemu organizátorovi, že napriek už vyššie spomínaným okolnostiam celý projekt zvládol na vysokej športovej, ale aj bezpečnostnej stránke a naplnil to, čo sľúbil. Za SPV chcem poďakovať aj veľvyslanectvu Čínskej ľudovej republiky v SR a jeho veľvyslancovi J.E. SUN Lijie za pomoc pri bezproblémovom zvládnutí celého projektu účasti nášho tímu v Číne.

Špeciálne poďakovanie chcem vysloviť aj môjmu priateľovi Wang Jiahuovi, ktorý nám tiež výrazne pomohol aj priamo v Pekingu ako účastník hier, no vydania tejto knihy sa už nedožil. V máji nás náhle opustil. Ďakujeme, Wang.

Prvýkrát v histórii si postup na ZPH vybojovali naši parahokejisti, ktorí uspeli v náročnej berlínskej kvalifikácii v novembri minulého roku. Vzhľadom na podmienky, ktoré parahokej na Slovensku má, ide o malý športový zázrak. Verím, že vystúpenie našich parahokejistov v Pekingu, spolu s nedávnym vydaním publikácie „Škola parahokeja“ a spustením strediska v Dolnom Kubíne, vytvorí synergický efekt, ktorý pomôže nielen udržať tím pohromade, ale priviesť aj ďalšie kvalitné posily, pretože už onedlho čaká našich náročná kvalifikácia o návrat medzi elitu.

Skvelými výkonmi sa pridala aj náš druhý kolektívny šport na ZPH 2022 – curling na vozíku. Ten aj za asistencie kamier RTVS bojoval do poslednej chvíle o medailu. Ako som už viackrát spomenul, naši reprezentanti boli po základnej časti na výbornom druhom mieste, a preto sú pre nás viac ako strieborní medailisti, keďže ešte pol roka pred ZPH nemali kde trénovať, ale v Pekingu zahráli fantasticky, aj keď skončili na konečnom 4. mieste.

Čerešničkou na vystúpení slovenského tímu boli tradične paraalpskí lyžiari, ktorí vybojovali všetkých šesť cenných kovov pre Slovensko. Milým prekvapením bolo, že popri najúspešnejšej slovenskej paralympioničke Henriete Farkašovej vybojovala zlato aj mladučka, iba 16-ročná Alexandra Rexová.

Chcel by som na tomto mieste poďakovať všetkým, ktorí stáli pred a počas hier pri našich paralympijských reprezentantoch. Na rozdiel od rezortného Ministerstva školstva, vedy, výskumu a športu SR, ktoré po-

dobne ako počas Tokia nielenže nám nepodalo pomocnú ruku, ale dokonca negatívnym spôsobom zasiahlo a sťažilo existenciu našich reprezentantov v roku 2022.

O to viac si cením podporu našich dlhoročných partnerov, ako sú SPP a Milan Filo, bez ktorých by sme našu výpravu ani nedokázali vyslať na ZPH. Moje poďakovanie tiež patrí autorskému kolektívu, ktorý pre

vás zostavil túto publikáciu. Okrem klasickej papierovej podoby si ju budete môcť prvýkrát prečítať a zakúpiť aj v elektronickej verzii, ktorá bude dostupná v knižných e-shopoch.

Prajem vám príjemné čítanie.

Ján RIAPOŠ
predseda SPV

Myšlienky.
Príbehy.
Ľudia.

ECO INVESTMENT

Hlavný partner
Slovenského paralympijského výboru
a SPT PEKING 2022

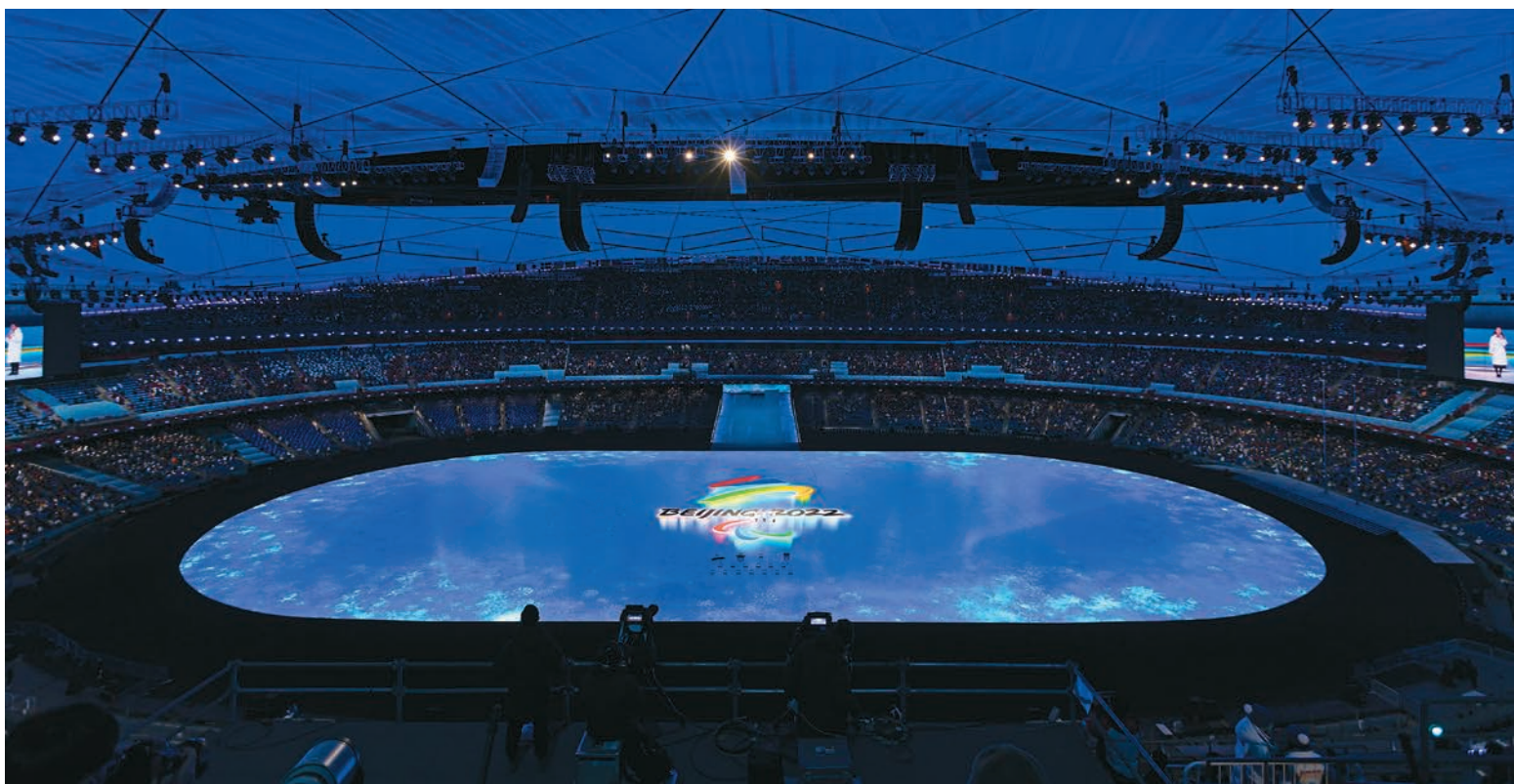

SPV
SLOVENSKÝ PARALYMPIJSKÝ
VÝBOR

SPT
SLOVENSKÝ
PARALYMPIJSKÝ TÍM

PEKING '22

Hry, aké svet ešte nezažil. Skúšané, testované, motivujúce.

Symboly nádeje a šťastia

Za odmenu alebo za trest? V normálnych predcovidových časoch by nám podobná otázka vôbec nezišla na um. Lenže po skúsenostiach s testovaním a karanténami v Tokiu 2021 sa vynárala častejšie než rybky lapajúce mušky v rybníku. Navyše, 24. februára, len deväť dní pred začiatkom zimných paralympijských hier v Pekingu, sa začala vojna na Ukrajine. Tušili sme, že Čína je uzavretou kružnicou dôslednosti. Budú ešte konzekventnejší než Japonci! Nemýlili sme sa. Boli. Napriek tomu a napriek mnohému inému, čo posúvalo hry do iných dimenzií, aké sme dosiaľ zažívali, určite neboli za trest...

Jedno z mnohých čínskych prísloví hovorí: Šťastný je človek, ktorý vie, že je šťastný. V živote stretávame množstvo ľudí. Mnohí sa tvária nešťastne. Viacerí sú aj naozaj nešťastní. Prípadne, ak sú šťastní, nevedia o tom. Číňania veria, že zaručeným symbolom šťastia sú červené lampióny. Podľa legendy boli v dávnych dobách iba zdrojom svetla. Neskôr sa okrúhle červené lampióny začali používať na ochranu pred divými zvieratami. Aj dnes ich nájdete v Číne takmer všade. Nedali sa prehliadnuť ani v olympijskom parku v Pekingu či na športoviskách, kde súťažili paralympijskí športovci o svoje šťastie.

Podoby šťastia sú však rozmanité ako čínske písma, ktoré pripomína rozsypaný čaj. „Som šťastná, že tu vôbec môžem byť,“ definovala svoje šťastie bezruká Vanesa Gašková skôr, než sme stihli vkĺznuť do jej športových ambícií. Slabozraký Jakub Krako si zasa „premietal“ svoje predstavy šťastia farebnejšie, než sa naplnili. Až mu uštedrilo lekciu z dorážaných krídiel. Desiatky ďalších pocitov, zážitkov, naplnených aj nenaplnených túžob našich paralympionikov sa napokon zlievali do rýdzeho šťastia z návratu domov. COVID-19 ani vojna na Ukrajine im neukradli počas hier nádej, že život im prináša viac šťastia, než mali pôvodne napísané v smutných osudoch.

Biele skafandre

Akokoľvek je Čína zaujímavou krajinou, akokoľvek zážitky nám darovala, cesta domov bola radostnejšia než do dejiska hier. Odlet 25. februára z Viedne, deň po invázii ruských vojsk na Ukrajinu, nahradil očakávania úzkosťou. Čo sa udeje nasledujúce dni? Nie je to márna cesta? Ako zareaguje Medzinárodný paralympijský výbor a organizátori hier na novú situáciu v Európe? Otázky sa rojili ako komáre za súmraku. Dobiedzali, štípli, znepokojovali. Ešteže ich vytlačali všedné starosti. Napríklad s akreditáciami. Piata členka našej curlingovej reprezentácie, úspešná parastolná tenistka Alena Kánová, sa po prekonaní COVID-19 do Číny takmer nedostala. Svoje si užilo aj kvarteto členov mediálneho tímu.

Spolu s našou výpravou leteli do dejiska hier aj paralympijskí športovci z Rakúska a Nemecka. Možno aj preto z úst kapitána lietadla aj letušiek niekoloľkokrát zaznelo neformálne srdečné želanie športových úspe-

chov a pekných zážitkov na paralympijských hrách. O jeden z prvých, ešte kdesi vysoko nad Sibírou, sa postarali naši výmyselníci. Najskôr napísali na biele rúško Michalovi Beladičovi čiernou fixkou Obelisk. Bývalý zjazdár a dnes masér tímu má určite na to vhodné telesné proporcie.

Vzápätí ktosi vytiahol na svetlo informáciu o narodeninách curlingovej opory tímu Dušana Pitoňáka. „Ty máš narodeniny?“ overovali sme priamo u neho. „Mám. Ale až v auguste,“ odvetil stoicky. Lenže v auguste neletí celá výprava do Pekingu. Sotva zadriemal, už sme posúvali informáciu letuškám. A tie, ako sa na dobrú leteckú spoločnosť a žičlivé duše patrí, začali chystať malú oslavu. S darčekom aj s fľašou šampanského. Sotva sme začali pri Dušanovom sedadle spievať Happy Birthday, prekvapene precitoľ, no s chladnokrvnosťou Jamesa Bonda zahral svoju rolu dokonale. Rýchlo pochopil motiváciu ďalších členov našej výpravy, keď mu

najkrajšia z poltucta letušiek tisla do rúk fľašu šampanského. Otvoril ju s majstrovským citom skipového hodu curlingového hráča. Letušky sa smiali. Najviac tri dovedty zdržanlivé Japonky. My sme spievali. Falošne, ale presvedčivo. Ved' augustové narodeniny vo februári majú svoje kúzlo. Príjemné rozptýlenie v ťaživých chvíľach konfliktu, ktorý podvedome doliehal takmer na každého člena výpravy. Aké budú paralympijské hry v čase krutej aktivity vojnových zbraní? Zmenia sa na symbol nádeje, že ľudstvo dokáže súťažiť len podľa všeobecne akceptovaných pravidiel?

Zrejme najviac sa na svoje zápasy tešili parahokejisti. Všetci totiž atmosféru hier zažijú po prvý raz. No niektorí možno aj jediný raz v živote. Ich príbeh postupu do Pekingu môže byť inšpiráciou na scenár úžasného filmu. O ľudskej vôli, súdržnosti, nepoddajnosti aj nachádzania radosti tam, kde jej je poskromne. Chlapi bez nôh a bez vozíkov na kolieskach sa presúvali po

lietadle len na svojich rukách. Bezprostrední, srdeční, spontánni. Zvyknutí na svoj osud aj svoje súkromie. „Je to paráda. Nikdy sa mi o tom, že raz budem na paralympiáde, doma na Orave ani len nesnívalo,“ žiaril nadšením pôvodným povolaním stolár Miloš Večerek. Aj vďaka ľuďom ako on mnohým ubehol dlhý let rýchlo. Pre ďalšieho parahokejistu Martina Joppu bol dokonca prikrátky. sotva lietadlo pristálo, spal tak tvrdo, že ho nikto nevedel zobudiť.

Príchod na prázdne letisko v Pekingu pôsobil sklľučujúco. Žiadni turisti ani cestujúci. Dlhé prázdne chodby. Kulisy prázdnoty umocnené len armádou organizátorov v bielych skafandroch. Ako v chemickej bojovej zóne. Alebo aspoň v psychiatrickom ústave. Svet sa od letných paralympijských hier 2008 veľmi zmenil. Nielen v Pekingu. Len túžba bežných ľudí žiť a zmysluplne tvoriť ostáva rovnaká. Jedno čínske príslovie hovorí, že ak poznáš tvár človeka, neznamená to, že poznáš jeho srdce. Pripomenuli sme si ho vo chvíli, keď nás privítali desiatky anonymných skrytých tvárí pod bielymi kuklami. Na paralympiáde aj v živote však chceme spo-

znávať nielen tváre, ale aj srdcia ľudí, s ktorými spolu prežívame túžby ľudstva vrátiť sa k hodnotám úprimnej ľudskej súdržnosti a ľudskosti...

Bez Ruska a Bieloruska

Ktorá emócia je silnejšia? Strach? Bolesť? Hnev? Šťastie, valcujúce celé telo? Život nie je šach s čiernymi a bielymi figúrkami. Aj keď niekedy máme pocit, že niekto za nás „ťahá,“ emócie prežívame oveľa farebnejšie než v kontraste dobra a zla. Po šokujúcom rozpútaní vojnového konfliktu sa otvorila v našich životoch nová škála emócií, úzkostí aj otázok...

Prezident IPC Andrew Parsons v predvečer otvorenia XIII. Zimných paralympijských hier vyhlásil: „V IPC sme veľmi pevne presvedčení, že šport a politika by sa nemali miešať. No nie našou vlastnou vinou teraz prišla vojna na tieto hry a v zákulisí má mnoho vlád vplyv na našu milovanú udalosť.“ Dramatické okolnosti spúšťajú dramatické rozhodnutia. Najskôr zredukovanie účasti paralympionikov z Ruska a Bieloruska na ZPH len ako

nezávislých športovcov bez štátnych symbolov a po dvanástich hodinách ich úplné vylúčenie z hier v Pekingu. Bezprecedentný krok v reakcii na bezprecedentnú situáciu.

„Zaistenie bezpečnosti a ochrany športovcov je pre nás prvoradá a situácia v paralympijských dedinách športovcov eskaluje. Stáva sa neudržateľnou. Viaceré národné paralympijské výbory, z ktorých niektoré kontaktovali vlády ich krajín, sa vyhrážajú, že ich športovci nebudú s pretekármi Ruska a Bieloruska súťažiť,“ uviedol Andrew Parsons.

Ktorá končatina vám v živote viac chýba? Pravá alebo ľavá? Ruka či noha? Prípadne obe? Je horšie nemať zrak alebo sluch? Kruté otázky. Podobne nezmyselné ako tie, prečo vám vojnový projektíl zraní dieťa alebo otca. Nikdy sa s tým nezmierite. A nikdy v histórii paralympijských ani olympijských hier sa podobné témy nemuseli skloňovať tak naliehalo ako v marci 2022. Ak sa spomínali hrôzy a dôsledky vojny, tak len pri stretnutí v Stoke Mandeville v roku 1948, pri zrode paralympijských hier v rámci súťaží vojnových veteránov. Lenže vtedy sa spomínali v minulom čase...

Sú športovci zodpovední na činy svojich vlád? Sú deti zodpovedné za svojich rodičov? Sme my všetci zodpovední za svet, v ktorom žijeme? Nie je v ňom len biela a čierna. Aj žltá a modrá, ale aj červená... Aj stovky odtieňov sivej, ktorá dusí farby jarnej dúhy. Mnohí zo zdravotne postihnutých Rusov a Bielorusov prišli do Pekingu prežiť svoj sen. Na vozíku, s deformitami tela aj duše, s bielou paličkou. Mnohí dokonca aj v dôsledku zranení z predchádzajúcich vojenských misií. Hoci nie sú strojcami viny, prišli si po ortieľ na hry, ktoré nemôžu zradiť svoje ideály. „Je nám veľmi ľúto parašportovcov, ktorých vylúčenie ovplyvnili rozhodnutia, ktoré prijali vaše vlády minulý týždeň porušením olympijského prímeria. Ste obeťami činov vašich vlád,“ zdôraznil Andrew Parsons.

Hry v Pekingu mali byť pôvodne poznačené pandemiou. Boli však postihnuté ešte horším vírusom. Natoľko zásadným, že sa legitímnou stala otázka, či sa vôbec mali konať. V čase ťažkých skúšok a rozhodnutí. V čase úzkostných emócií. Nádej na šťastie v akejkoľvek podobe je však nádejou nielen pre účastníkov paralympiády, ale pre celé ľudstvo.

Cena prestíže

História Číny je prepletená mytológiou. Bohovia a ľudia vraj žili blízko seba. Spoločne vytvárali kultúru veľkého národa a jeho etník. Realita pred začiatkom hier však nepodliehala mýtom. Aktuálny imperatív – testovať, testovať, testovať – priviedli Číňania k dokonalosti. Cez systém kontrol neprepadol nikto. Príznačná bola ich sebakontrola, ústretovosť v podriadení sa nariadeniam, ale aj samozrejmosť, s akou vyžadovali to isté od účastníkov hier. Testovanie každé ráno už pred raňajkami aj karanténa na izbách, kde ste nemohli otvoriť ani len dvere na balkón, sa stali každodennou samozrejmosťou. Aj vďaka nej udržali infikovanosť športovcov vírusom na minimálnych číslach. V danej chvíli sa nepočítali náklady ani miera nasadenia zdravotníkov a bezpečnostných síl. Rozhodujúci bol výsledok. Čína, jediná staroveká civilizácia, ktorá pretrvala až do súčasnosti, chcela dosiahnuť úspešné hry. Za každú cenu.

Bez mnohých jej vynálezov by sme si dnešný život nevedeli predstaviť. K starovekej Číne patria napríklad vynálezy papiera, strelného prachu, kompasu, akupunktúry, porcelánu, hodvábu, ale aj matematických postupov a mnoho výrobných technológií, ktoré pretrvali dodnes. Hrdosť organizátorov bola čitateľná aj na slávnostnom otvorení hier. Hoci bolo menej bombastické než pri letnej paralympiáde v roku 2008. Stále však plné symbolov, farieb a posolstiev v čase nového vojnového konfliktu, v akom sa dosiaľ žiadne paralympijské hry nekonali...

Túžby po zjednotení nikdy neboli naliehavejšie. Ak sa kdekoľvek na svete devaluje schopnosť ľudí tolerovať slabších, pomáhať chudobnejším, neriešiť konflikty silou, ale pochopením, potom je otázne, kam kráča naša populácia. Aké obete ešte musí priniesť, aby neopakovala chyby vzájomnej deštrukcie. Už úvodné ceremonie OH v Tokiu 2021 aj ZOH v Pekingu 2022 boli poznačené pandemickou hrozbou. Boli však umocnené vôľou a túžbou všetkých národov preklenúť ju. Lenže napadnutie Ukrajiny zmenilo atmosféru.

Od 4. do 13. marca malo v troch zónach (v Pekingu, Jen-Čchingu a Čang-Ťia-Kchou) súperiť pôvodne takmer 750 paralympijských športovcov o 73 sád medailí. V troch základných zdravotných kategóriách – slabozrakí, sediaci a stojaci športovci. V šiestich rôznych športoch: curling na vozíku, parahokej, biatlon, klasic-

ké paralyžovanie, paraalpské lyžovanie a parasnowboarding. Slovensko malo zastúpenie v troch športoch. V zjazdárskych paralyžiarskych disciplínach, curlingu na vozíku a parahokeji.

V úvodnom defilé účastníckych krajín chýbali výpravy Ruska a Bieloruska, ktoré Medzinárodný paralympijský výbor vylúčil v predvečer otvorenia z hier. Naopak, výpravu 20 športovcov Ukrajiny privítali domáci diváci na národnom štadióne, v tzv. „Vtáčom hniezde“ mimoriadne žičlivo. „Celé ráno som plakal,“ priznal Grigorij Vovchynskij. „Neviem, čo sa deje u nás doma, ale tu sú k nám všetci nesmierne láskaví.“ „Je zázrak, že sme sa dostali na paralympiádu,“ skonštatoval na tlačovej konferencii vedúci tímu Valerij Šuškevič. Júlia Batenková-Baumanová to vyjadrila ešte jasnejšie: „Bojím sa. Manžel a dcéra ostali v Kyjeve.“

Početná slovenská výprava nastupovala ako 34. v poradí. Najskôr vozíčkari curleri a parahokejisti a za nimi stojaci paraalpští lyžiari a ich navádzači, fyzioterapeuti aj tréneri. Pre nováčikov aj ostrieľaných účastníkov paralympijských hier silné momenty. Kapitána parahokejistov Mariána Ligdu sa chceli dotknúť hádam všetky dobrovoľníčky. Premiérové paralyžiarky na hrách Rexová aj Gašková mávali na všetky strany. A celkom nevidiaci Marek Kubačka, zavesený do svojej navádzačky Márie Zaťovičovej, „hltať“ všetku krásu okolo ušami. Slovenskú vlajku niesli pred našou výpravou Monika Kunkelová a Miroslav Haraus. „Teším sa, že sa mi dostalo tejto pocty,“ povedal Miro Haraus. „Atmosféra bola krásna. Niešť štátnu vlajku na otvorení hier, je zážitok,“ pridala sa Monika Kunkelová.

Vôľa chrániť svoje sny

O 21.03 h miestneho času hry otvoril čínsky prezident, 68-ročný Si Ťin-Pching. Ešte predtým privítal všetkých účastníkov prezident IPC Andrew Parsons. „21. storočie je časom dialógu a diplomacie, nie vojny a nenávisti,“ vyhlásil. „Olympijské prímerie počas konania olympijských a paralympijských hier je rezolúcia, ktorú OSN prijalo konsenzom 193 členských štátov na 76. Valnom zhromaždení OSN. Musí sa rešpektovať a dodržiavať, nie porušovať. V IPC sa usilujeme o lepší a inkluzívnejší svet bez diskriminácie, bez nenávisti, bez ignorancie a bez konfliktov. Tu v Pekingu budú paralympijskí športovci zo 46 rôznych krajín súťažiť medzi sebou, nie proti sebe. Prostredníctvom športu budú

predvádzať to najlepšie z ľudstva. Zvýrazňovať hodnoty, ktoré by mali byť základom pre mierový a inkluzívny svet.“

Paralympijskú vlajku prinieslo šesť čínskych úspešných paralympijských medailistov, plus jeden tréner a jeden rozhodca z letných paralympijských športov. Paralympijskú hymnu následne zahrlo 47 celkom nevidiacich študentov vo veku 10 až 22 rokov. Dojímavých chvíľ a posolstiev bolo viacero. Umocnených hudbou veľkého sláčikového orchestra, ktorá sa vkrádala do rozochvených duší športovcov aj divákov. Bez pompézosti vyraďajúcej dych, ale s pietou a rešpektom k ľudskému životu a vôli žiť, ho v súdržnosti naplno sa napokon rozhorel aj paralympijský oheň. O 21.32 h ho vložil nevidiaci štvornásobný paralympijský víťaz (a svetový rekordér v trojskoku 2008) Li Duan do snehovej vločky, ktorá vystúpala nad štadión zaliaty ohňostrojom.

Krajina, ktorá má 1,4 miliardy obyvateľov, mala pred dvadsiatimi rokmi na ZPH v Salt Lake City len štyroch športovcov. V Pekingu mala vo výprave na domácej pôde 96 paralympionikov plus 121 trénerov a členov realizačných tímov. Viacerí z nich sa pôvodne venovali iným športom, ako čínska zjazdárka Daqing Zhu, ktorá získala na letnej paralympiáde v Londýne 2012 bronz v behu na 200 m. Zďaleka to však nie je len príklad Číny.

Aj v našej historicky najpočetnejšej 56-člennej výprave boli bývalí „letní“ športovci. Parastolná tenistka Alena Kánová [v zbierke má od Sydney 2000 do Tokia 2020 až 5 paralympijských medailí] bola členkou curlingového tímu. Bývalý lukostrelec Peter Kaščák [v Londýne 2012 bol siedmy] hral v parahokejovom tíme.

Cítili sme, že to budú hry, aké tu ešte neboli. V tieni udalostí, ktoré šokovali svet. Zranené, oklieštené, možno aj pochmúrne. „Snažili sme sa teraz aj v minulosti, ochrániť hry pred vojnou,“ zdôraznil prezident IPC Andrew Parsons. Už počas paralympiády v Soči 2014 v dôsledku invázie na Krym dostali ranu pod pás. V Pekingu čelili ešte ťažšej skúške. Podvedome sme cítili, že aj počas nich nezmyselne pribudnú „noví“ paralympionici z vojnového konfliktu. Napriek tomu sme vdychovali túžbu ľudí chrániť si svoje sny o šťastí. Neskoro večer lemovali prázdne ulice v Pekingu aj v ďalších strediskách paralympiády svietiace červené lampióny. V rukách sme stískali malé hodvábné čínske znaky FU, ktoré sme dostali od dobrovoľníkov. Symbolické prepletené uzly, vychádzajúce z čínskeho ľudového umenia. Znak FU sa prekladá ako požehnanie, či ak chcete dvojité šťastie. Je kombináciou prianí šťastia, bohatstva, tepla domova aj úprimných modlitieb. Cítili sme, že napriek všetkému to nebudú hry „za trest“ ... a neboli...

Uviedli sme do života filatelistickú raritu

MISIA PEKING s tigrom na známke

Slovenskí paralympionici a olympionici spojili sily a 19. januára spoločne predstavili viacero svojich aktivít k Zimným olympijským a paralympijským hrám Peking 2022 pod názvom „Misia Peking 2022.“ Podujatie sa konalo v Galérii SPP, na pôde generálneho partnera Slovenského paralympijského tímu.

V duchu zblížovania olympijského a paralympijského športu vo svete sa zrodila aj emisia poštovej známky na Slovensku. Ide o historický moment, keď olympijská a paralympijská známka sa síce budú používať samostatne, ale spolu vytvoria jeden celok, čo kopíruje

aj stále intenzívnejšiu spoluprácu Slovenského paralympijského výboru (SPV) a Slovenského olympijského a športového výboru (SOŠV) pri projektoch účasti slovenských športovcov na vrcholných športových podujatiach, v tomto prípade ZOH a ZPH.

